

רגעי ההגשמה. מסיכף אורי גליון, גודד שלישי של פלמ"ח, מומחה למכונת ירייה (כורט) ליד גולם במנרה המושלגת. תקופת הצילומים העליזים עברה חיש מהר. קרבות רציניים יותר קראו לאורי למלא בהם את תפקידו, והוא מילא אותו.

ילדות קשה ומוכת-אשבר...

קורס קצינות של פלמ"ח. היתה זו תקופה קודרת. בחזית לחמו, מיטב החברים נפלו. ואילו הוא ישב והדריך בנות.

חשיבותה של רצינות

אחר כך זה נעשה צבא לגמרי... רצו לשלוח אותי לקורס מפקדי מחלקות... לא רציתי... צבא, דרגות, כל הצרות האלה, זה לא בשבילי...
באחד הימים שמע שמתפשים מתנדבים ליחידת מגיני סדום. הוא התנדב מיד. המניע העיקרי: את המתנדבים היו צריכים להטיס למקום. אורי גליון טס, בפעם הראשונה בחייו. תוך כדי כך חידש את החלטתו הישנה: הוא יהיה לטייס.

כבר בשעת הטיסה דיבר עם הטייס, שאלו כיצד מתנדבים לחיל-האוויר החדש. בישבו בסדום כתב למעלה מעשרה מכתבים. פעם התחבא במטוס שעמד להמריא, כדי לטוס למפקדת חיל-האוויר, אולם נתגלה. את עורך מרצו הוציא בביום מתווה של א סקאר ויילד, חשיבותה של רצינות. אך המתווה לא הוצג. לפני כן הופיע נתן שחם בסדום, הביא עמו את הבשורה שנתקבל לחיל-האוויר.

הוא עבר את הבדיקות הרפואיות התמורה, אך בטרם שמע את התוצאות נמצא כי השכלתו היתה נמוכה מדי. לכן נשלח לקורס של גדנ"עים, ללמוד תיאוריה. שם נודע כ"אבא של הילדים". חבריו שהתגייסו עמו כבר סטו, אך הוא ישב משך חמשה חודשים בין הילדים ולמד. "ראיתי שאני לא יודע כלום", הודה. איש אחר היה זכנע, מחתר על החלום. לא הוא.

לבסוף באו תוצאות הבדיקות. אורי נמצא כשר לצוות-אוויר. איש לא אמר לו שלא נמצא כשר מבחינה בריאותית לתפקיד של טייס קרבי. להיפך, דן טולקובסקי, כיום מפקד החייל, אסף מסביבו את האנשים, הסביר להם שדרושים לא רק טייסים, אלא גם אוויראים אחרים, דרש מהם הבנה למצב.

רבים יעצו לאורי לא ללכת, הסבירו לו שזה כשלון. אך הצבר מעיין-גנים היה עקשן מדי: הוא הלך לקורס של מקלעני אוויר, קיוחה שלבסוף עוד יגיע אל ההגיים. הקורס היה באנגלית. אורי לא ידע אנגלית. הוא ישב משך ימים ולילות, למד את השפה החדשה. בינתיים תירגם לו שכנו בקורס את ההרצאות. הוא לא נחון בכוח תפיסה בולט בעיניים עיוניים. את החסר מילא בשקדנות, למד את החומר בעל-פה. הוא עבר את הבחינות רביעי, זכה סוף סוף לכנפיים.

שירים על צוק בורד

היו אלה ימים מאושרים. אנשי-האוויר של אן, שבלטו בתעוּתם התוקפנית, לא הקפידו על תלבושת מקצועית. אורי טס יחף, עטוף מכנסיים קצרים ומיצנח, כש"מצחית הכובע האמריקאי כפופה כלפי מעלה.

בתום המלחמה לא סיים אורי את תקופת שרותו. מפלגת פועלי ארץ-ישראל שיהרהרה אותו מן הצבא, הכניסה אותו לסמגור לשליחים בבית-הכרם. תחילה חשב אורי שהשליחות תהיה לאמריקה, קיוחה לנגל את השהות כדי להשתלם שם כטייס. אולם לא היה תקציב לכך. במקום זה למד צרפתית, התכונן לשליחות לצפון-אפריקה.

אולם היו אלה תכונות-האופי שהגומו על כפות המאזניים נגד הנשק העדיף של האויב — וש"כרעו את הכף.

עונש נורא

אורי נשלח לקורס סיריים. הוא לא רצה. אולם פקודה היתה פקודה, והוא ארו את צוורו וירד להרצליה. שם קיבל את הכישרונו כמס"כ סיריים. באמצע הקורס הגיעו מקלעי המג. הגרמניים. "מי יודע כיצד להשתמש במכונות?" שאל המפקד. "אני!" התנדב אורי, היחיד שלמד מכונות יריה כבדות. הלימוד היה פשוט: הוא פרק את המקלע, ניסה להרכיבו מחדש. אחרי יומיים הצליח.

את הסרט הראשון ירה ליד תחנת-רידנינג, מול שדה-התעופה על-שם דוב הוז. "באו

איש החבריא. על הדשא של דגניה, מנגן אורי במנדולינה להנאת הסובבים אותו.

אורדונים מצריים. החזקתי את המקלע באויר ויריתי כמו משוגע. אחר כך אמרו לי שאחד מהם נפל בים... אבל זה בטח לא היה שלי..."

מן הקורס נלקח אורי ליחידת סיריים שסיריה בגיב את עמדות העיראקים ליד טולכרם. הוא גם נכנס לעמדות. פעם נפל פגז לתוך העמדה. אורי איבד את הכרתו ממכת הדף האויר, נפל עם הראש על חצובה. עד היום יש לו בליטה כגודל אגוז בקרקפת. לפתע שמע כי התלקחו הקרבות בדגניה. הוא החליט לברוח לשם. עם חבר שני, איש דגניה, לקח סטנים וכדורים וניסה להגן קיע גיב, כשנקרא אל המפקד. "אסור לעשות כך!" אמר המפקד. "אנחנו צבא!"

"אנחנו פלמ"ח!" השיב אורי. אך הוא נאלץ להישאר. פעם שניה ניסה לברוח מן החזית המשעממת לירושלים. בה התלקחו או קרבות של ממש. התכנית היתה ללכת ברגל, בלית חבר ירושלמי. אולם לפני כן בא מברק שפקד עליו לחזור ליחידתו בפלמ"ח.

בהתייצבו ביחידה, נודע לו שעומדים לערוך לו משפט. לשוא הסביר כי לא ניתן לו לחזור ליחידה מהקורס. עונש איום הוטל עליו: לא להשתתף בקרבות על רמלה. אורי התפרץ, התחנן, כמעט כרע על בכיור. לחינם: הוא נשלח להדריך

אהבת ראשונה. אורי גליון לא היה מעורר רודף-נשים, הוא נמשך בדרך כלל לנערות שקטות למדי, כגון דבורה אשכול, בתו השניה של שר'האוצר, אליה התקשר בימי שהותו בקיבוץ דגניה, שבעמק הירדן, שמר לה מקום בלבו מאז ומתמיד.

איש השרירים. מעולם לא התקשה להרים שני אנשים. אך בכי זאת לא הקדיש את חייו רק לספורט

צבר למופת: כך צולם אורי גליון על-ידי צלם קולנועי, כשהשתתף בסרט-תעמולה שהציג אותו כצבר אופייני. למראית עין: צעיר חסר בעיות ותסביכים.